

RADU ȚUCULESCU

GUDRUN

8

(*Cearcănele memoriei*)

roman

„Ce greu e să faci pe generalul, mai ales mort.” Dino Buzzati

„Ura este un domeniu al inimii, disprețul unul al capului.” Schopenhauer

„Dacă văzu tata că am dat greș cu muzica s-a gândit că cea mai potrivită profesie pentru mine ar fi cea de sportivă. Sînt subțire, înaltă cu nu prea multă minte, numai bună să devin profesoară de sport. Eu însă uram atletismul precum și schiatul. Iarna mă trimetea la schi pe dealurile de lîngă pădurea Hoia, chiar dacă zăpada era doar de vreo doi centimetri. Eu mă echipam cu tot ce trebuia și plecam, chipurile, bucuroasă de persepectiva multiplelor alunecări pe zăpada cea strălucitoare. În drum, mă opream la o prietenă, o colegă de clasă unde ne jucam ori povesteam cîteva ore. Înainte de a mă întoarce acasă, frecam tălpile schiurilor cu zăpadă. Tata nu m-a însoțit niciodată, acesta a fost norocul meu. Mai mult ca sigur că habar nu avea să schieze.

Toamna și iarna mă obliga să port bocanci înalți și grei. Cică avea grijă de mine să nu răcesc! Uram bocancii!! Tu știi asta, delfinache. Îmi băgam în geanta de școală o pereche de balerini și după primul colț de stradă schimbam bocancii cu balerinii. La întoarcere îi încălțam din nou...

Despre profesorul de matematică ți-am povestit adesea, în șoaptă, seara înainte de a adormi. Au trecut ceva ani...Era de o răutate inimaginabilă, de-a dreptul sadică! Preda ca și cum toți din clasă am fi fost matematicieni. Nu pricepeam absolut nimic. Satisfacția lui supremă era

să îți dea nota doi. Atunci îți arăta două degete de la mîna dreaptă pe care și-o flutura deasupra catedrei în timp ce te întreba, rînjind, elev, ce notă ți-am dat?? Ia să văd, ești capabil să numeri cîte degete am ridicat?? Ce notă ai primit, elev? Hai, spune!! Mie îmi venea să mă ridic din bancă, să mă reped la catedră și să-i rup cele două degete nenorocite. Evident, am rămas corigentă la matematică, materie la care chiuleam tot mai des. Mi-era de-a dreptul greață să-l văd pe profesor cum ridică cele două degete și rînjește sardonice. În mod de-a dreptul miraculos, ai mei nu au aflat. Și la fel de miraculos toamna am luat corigența.

Cam pe atunci începuse să-mi facă curte Petre, un băiat din ultima clasă de liceu. Mă aștepta cînd ieșeam de la antrenamente, mă conducea acasă. Ghinionul a fost că odată ne-a văzut tata împreună și mi-a interzis, categoric, să mă mai întîlnesc cu el, bineînțeles după ce mi-a tras cîteva palme. La vîrsta asta tu trebuie să-ți vezi doar de școală, nu de plimbări amoroase și alte tîmpenii de genul ăsta!

Atracția mea pentru școală, pentru cursuri se diminuea vizibil de la o zi la alta. Nu mai suportam. Prin urmare, porneam dimineața spre școală, dar o coteam la cinematografe. Îmi făcusem rost de un carnet de elev în care treceam note și imitam semnături. Asta înseamnă, delfinache, că devenisem o infractoare? Dar cum se spune, ulciorul nu merge de multe ori la apă. A aflat tata, în cele din urmă, și s-a hotărît să pună în aplicare una dintre amenințările pe care mi le spunea, adesea, după ce mă bătea: vei ajunge femeie de serviciu, adică servitoare ca să pricepi mai bine, eu te rezolv, singura meserie care ți se potrivește de minune!!! Te duci imediat la frizer și te tunzi chilug, pricepi? Mi-a dat bani, iar eu i-am zis frizerului să mă tundă scurt de tot, cam la doi centimetri. Tare s-a mai mirat, dar domnișoară nu-i păcat de părul ăsta atît de frumos, blond...Așa vrea tata, i-am răspuns, iar el a zîmbit neîncrezător. Nebunii de adolescenți, și-o fi zis, și m-a tuns cum i-am cerut. Cînd m-a văzut, tata a urlat la mine de s-au cutremurat pereții. Te duci înapoi la frizer și nu te mai întorci acasă decît complet cheală în cap!! Și atunci te-am luat cu mine și nu m-am mai întors acasă. Aveam șaisprezece ani..."

Prin fereastra camerei intrau adierile răcoroase și umede ale nopții ca niște invizibile fișii mătăsoase care-i mîngîiau fruntea lui Breda. Închise ochii. Își lăsă capul pe spate și-l sprijini de marginea perinei. Oare să citească mai departe ori să lase foile să alunece pe marginea patului pînă jos, lîngă papucii săi de casă, și să reia lectura seara următoare? O vreme nu se gîndi la nimic. Dacă i-ar fi dat tîrcoale somnul, l-ar fi lăsat să-l adoarmă în poziția aceea. Dar în afară de adierile nopții care-i mîngîiau, vag, fruntea ca niște pufoase aripi de înger, nu-i dădea tîrcoale nimic altceva. Simți un gol în stomac. Aha, asta era explicația. L-a cuprins foamea. Coborî din pat direct în papuci, își îmbracă halatul și se duse în bucătărie.

În ultima vreme, gătitul devenise, dacă nu chiar o pasiune, atunci cu siguranță o bucurie, o descărcare a diferitelor tensiuni nervoase, o relaxare. Spre încîntarea Maraiei, deloc pasionată de gătit, care-și comanda diverse meniuri prin telefon. Însă mînca cu plăcere preparatele lui Breda, atunci cînd luau amiaza împreună. Uneori și cina, dacă rămînea la el peste noapte.

Breda deschise ușa frigiderului. Ouă, feta de capră, felii de pastramă de curcan, unt, iaurt, ceapă verde, roșii, ardei kapia, lămii...Se hotărî să-și facă o papară regească, așa-i plăcea s-o numească. Două ouă bătute temeinic cu sare, piper și cîțiva stropi de lămîie în care apoi încorporează bucățele de pastramă, ceapă verde tăiată feliuțe, ardei kapia, feta și o linguriță cu pastă de chilli. Tot acest amestec prăjit domol în cîțiva stropi de ulei de măline plus un cub de unt încins. Își prăji două felii de pîine. Scoase dintr-un borcanel aflat pe ușa frigiderului trei castraveți murați. Mîncă la masa din bucătărie, fără grabă, mestecînd cu satisfacție fiecare îmbucătură.

Oare cine mi-a vîrît în cutia poștală plicul cu jurnalul scos la imprimantă? Să fie chiar Gudrun? Cu ce scop? Ultima întrebare avu rezonanță în mintea lui Breda. E vreo farsă făcută de un fost coleg? Nu prea cred, de ce să se străduiască să scrie atîtea pagini pentru o simplă farsă? Să inventeze un personaj feminin neobișnuit, singular, cu o copilărie și o adolescență petrecute lîngă un tată care o bătea, atît pe ea cît și pe mama ei, de cîte ori considera el că au greșit. Un tată dictator convins că știe exact ce trebuie să facă un copil, cum să se comporte, ce și cum să mănînce, cum să se joace, cum să se îmbrace, cînd are voie să rîdă, ce meserie să-și aleagă, ce prieteni, ce și cum să vorbească, cum să se tundă...Un tată convins că educația copilului se definește, în primul rînd, prin bătaie.

Termină de mîncat și se întrebă dacă să bea cîteva înghițituri de chefir ori mai bine puțintel rom, pentru digestie. Optă pentru rom.

Se întoarse în dormitor. Sticla cu băutura se afla, ca de obicei, pe noptieră, lîngă veioză, pahar, țigări și scrumieră. Își turnă un deget de rom, își aprinse o țigară și continuă să citească. Mult nu mai era pînă la ivirea zorilor. În toiul verii, soarele răsărea la ore mici...

„N-am vrut niciodată să mă remarc, să ies în evidență. Mereu mi-a plăcut anonimatul. Și anonimii pot să fie fericiți, nu-i așa delfinache?”

*Pe mătușa Sidonia, sora lui vitregă, tata o disprețuia. O considera un adevărat exemplu negativ nu doar pentru mine ci pentru toată lumea. O rușine a familiei. O destrăbălată lipsită de orice dram de demnitate, un adevărat gunoi, așa perora el de cîte ori careva amintea de ea. O buruiană ca și mine! Drept urmare, prima persoană la care am apelat, după ce am plecat de acasă, a fost mătușa Sidonia. Locuia într-un apartament cu patru camere confort mărit, cu o terasă generoasă într-un bloc cochet de doar două etaje și jumătate, construit în zona Parcului Central, aproape de Someș și de stadionul de fotbal. Localul **La Sidonia** se afla în aceeași zonă, avea vad bun. Era elegant și popular în același timp, ofertant și pentru cei cu gusturi mai pretențioase, dar și pentru cei mai puțin exigenți, obișnuiți ai crîșmelor de cartier, crîșme proletare cum le numeau, cu prețuri accesibile.*

Cînd m-a văzut mătușa Sidonia și i-am spus că am întins-o de acasă, a pocnit din palme și a rîs încîntată. Bine i-ai făcut lui fratello al meu cel vitreg și gomos și dictatorial pînă-n vîrful unghiilor. Să rămînă singur cuc, chiar dacă zice că nici în cur nu-l doare de asta! E total lipsit de

sentimente paterne, ba lipsit de orice sentiment familial. Acum nici nu mai are nevoie de ele, familie ioc! Iar tu, Gudrun, așa tunsă scurt ca o boxerită arăți trăznet, ascultă-mă pe mine, fato, o să le succești mințile băieților, dacă nu cumva ai și început s-o faci. Ești de-a dreptul sexi, în fusta aia mini, cu picioarele ălea cît coloanele acropolei din Atena, hahaha! Ai putea lucra în bistroul meu pe post de chelneriță, mi-ai dubla clienții, mai ales pe cei de sex masculin. Și pe cele de sex feminin, nu am idei preconcepute la acest capitol, iubirea are libertăți depline, fără restricții, îngrădiri, limite...

Așa mi-a perorat mătușa Sidonia cînd am ajuns la ea. N-am zis nimic, doar i-am zîmbit. Tu știi foarte bine, delfinache, pentru mine capitolul sex a fost mereu cam pe ultimul loc. Avea dreptate mătușa Sidonia, arătam sexi, eram conștientă de asta, dar niciodată nu am ars dorința de a mă culca cu un bărbat, chiar dacă-l iubeam. Dragostea fără sex e doar filosofie, zicea mătușa Sidonia, și o aprobam dînd din cap fără alte comentarii. Asta nu înseamnă că am fost ori că sînt o frigidă. Pur și simplu activitatea sexuală era pentru mine una de plan secund. Hai să mă exprim mai clar, dragă delfinache, adică mai tîrziu, cu iubiții mei, eu făceam dragoste, nu sex. Nu știu cum se întîmplă la delfini. În apă simțurile se accentuează. Apa este o ființă senzuală plină de duioșie, fără agresivitate, fără violențe. Chiar și atunci cînd este învolburată, cu valuri puternice provocate de vînturi ostile, ea își păstrează atitudinea protectoare, dătătoare de speranțe, de viață...Na, că mă apuc să fac poezie. Păi, asta ești tu, o poezie!

În bistroul mătușii am lucrat doar o săptămînă. De cîte ori baletam printre mese ducînd comenzile ori mă întorceam după ce le lăsam pe mese, eram atinsă pe fese, ba chiar și pișcată, prinsă de mîină și mi se șopteau tot soiul de porcării. Mătușa Sidonia fu de acord să renunț și mi-a rezolvat să vînd flori într-o florărie, cîteva ore pe zi. Niciodată nu mi-a amintit de școala pe care o întrerusesem, mi-a spus doar la începutul revederii noastre, faci ce crezi tu de cuviință, Gudrun. Dacă-mi ceri sfatul, aș încerca să termin, totuși, liceul, poate folosește la ceva diploma respectivă. Am dat din cap aprobator, i-am zîmbit sincer și cu asta subiectul a fost închis."